SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI

BENEDICTI . XIII
PONT . MAX
CONSTITUTIO

De beato Francisco Borgia Societatis Jesu
Presbytero & Præposito generali III.
per Clementem X. Pont. Max.
Sanctorum Confessorum
canoni adscripto.

ROMÆ MDCCXXVI.

Ex Typographia Rev. Cameræ Apostolicæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

RAtioni congruit & convenit æquitati, ut quæ Romanus Pontifex in plenario conventu venerabilium fratrum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum & Epiſcoporum, unanimi eorum conſilio communicato, ſanxit & definivit, licet poſtea ob ejuſdem Pontificis obitum literæ Apoſtolicæ de his conſcriptæ non fuerint, ſuum tandem conſequantur effectum.

I. *Beatus Franciſcus Borgia in variis vitæ ſtatibus ſanctitate excelluit,*

Romana Eccleſia, cui, nullis exigentibus meritis noſtris, ineffabile Dei conſilium præeſſe nos voluit, ex veteri diſciplina & conſtitutionibus Apoſtolicis, in Sanctorum canonem eos ſolemni ritu referre conſuevit, qui ſuarum virtutum exemplo Chriſtifideles ad viam ſalutis per majorum veſtigia alacrius incurrendam accenderent; quumque multi peculiari aliquo vitæ genere ut plurimum excelluerint, unus Franciſcus Borgia ſæculo decimo ſexto repertus eſt, quem in variis, multiſque ordinibus conſtituti, ut certum ſalutis ducem ſequi poſſent. Optimates enim & viri principes, quique rem publicam gerunt, in eo habent quæ ſibi in omni vitæ ſuæ curſu imitanda proponant. Magna quoque habent qui regum gratia florentes, in ſummarum dignitatum faſtigio poſiti ſunt. Conjugio ſociati æque, ac eodem ſoluti, adoleſcentes pariter, juveneſque. Viri item Deo dicati; cœtibus quoque religioſis præpoſiti. Hi ad unum omnes in Franciſco tenent, quæ ubertim & tuto moribus & actibus ſuis exprimere poſſint. Etenim ille, Deo volente, ſingulas has perſonas mira vitæ ſanctimonia, comitibus miraculis, repræſentavit; unde factum, ut viri Dei virtutum & ſignorum conſtanti fama quotidie aucta, felicis recordationis Romani Pontifices anteceſſores noſtri Paulus V. atque Urbanus VIII. de illo Sanctorum Confeſſorum canoni adnumerando conſilium inierint, permoti etiam Catholicorum Regum Hiſpaniæ ferventibus votis, huic ſanctæ Sedi Apoſtolicæ expoſitis: quod tandem piæ memoriæ deceſſor noſter Clemens Papa X. ad canonicos ritus, veteri traditione &

pontificia auctoritate receptos, tota Ecclesia plaudente, complevit.

II.

Francisci ortus, patria, & educatio.

Inter præcipuos Hispaniarum dynastas, Gandiæ Duces, quæ est gens Borgia, numerantur. Eam multiplices dignitates claram & percelebrem reddiderunt. Clarior tamen evasit ex quo magnus Dei servus Franciscus, parentibus Johanne Gandiensium Duce III. & Johanna ex Alphonso Ferdinandi Regis Catholici filio progenita, in lucem prodiit anno Christi Domini MDX. V. Kalendas Novembres: quem diem beati Apostoli Simon & Judas martyrio nobilitarunt. Francisci locus natalis fuit Gandia, Borgiæ domus avitum opidum ad oram Balearici maris in Consetanis, populis Hispaniæ Tarraconensis in diœcesi & regno, quæ à Valentia principe civitate, appellantur. Pia mater quod præsenti ope seraphici Confessoris beati Francisci vitæ discrimen in filio pariendo evasisset, Franciscum in baptismate dici voluit; quod nomen tunc primum in domo Borgia, fausto omine futuræ ejus sanctitatis, auditum est. Patris soror, & mater, quæ erat Ferdinandi Regis catholici consobrina, inter Clarissas virgines eximia pietatis laude conspicuæ, animo adolescentis Christianæ perfectionis igniculos injecerunt: qui puerilibus annis domi traductis, & cum iisdem Dei sponsis ex prædonum manibus ereptus, apud avunculum Archiepiscopum Cæsaraugustanum Alphonsum Aragonium, & Catharinam Johannæ Reginæ filiam, postea Johanni III. Lusitaniæ Regi nuptam, liberaliter educatur.

III.

In aula Caroli V. Imp. sancte vivit, uxorem ducit, prolem suscipit, & ex aspectu defunctæ Isabellæ Augustæ divina luce illustratur.

Inde in aulam Caroli V. Augusti profectus, salutis animæ suæ memor, se undequaque immaculatum servavit, matronas officii causa nonnisi aspero cilicio præcinctus adire solitus. Caroli conjuge Isabella Augusta adnitente, Eleonoræ a Castro, lectissimæ virgini Lusitanæ, de sanctioris vitæ instituto nihil unquam remittens, matrimonio sociatur. Pulchra & copiosa prole donatus ab ea, quam inierat pietatis regula animum domi forisve nunquam avertit, cœlestibus meditandis diu noctuque occupatus, sacraque synaxi quolibet octiduo non sine lacrymis muniri sollicitus. Sublatæ Isabellæ Augustæ Granatam funeris deducendi Francisco onus imponitur, cujus cadaveris, ut publica fide recognosceretur, nudata facies, deformitate sua tantum ei terrorem incussit, ut divina luce illustratus, de terrenis rebus, si conjugi superesset, omnino deserendis apud se constituerit, postmodum dicere solitus, mortem Augustæ sibi vitam attulisse.

IV.

Cataloniam sancte administrat, deque rebus æternæ salutis beatum Ignatium consulit.

Cataloniæ cum imperio præfectus, eam cogitationem ardentius fovit, ibique populorum felicitati ita studuit, ut patris patriæ elogio, tanquam rei publicæ bono natus, honestari meruerit. Magnam auri vim in pauperes erogavit, pias sacrarum virginum & virorum familias eleemosynis auxit, sed eos in primis, qui ex summa fortuna ad extremam inopiam devenissent, clam aluit.

Consilium pridem animo insitum sæpe recogitans, atque uni Deo meditando inhærens, diluculo quinis horis de genu quotidie orare; frequenti divinæ mensæ accubitu, jejuniis, & poenitentiis, ubi a regiis negociis vacaret, recreari consuevit. Tunc ei beatum Ignatium, regularium presbyterorum Societatis Jesu, cui postea nomen dedit, parentem & conditorem, prima occasio de tantis rebus scripto consulendi, cœlitus data est.

V.

Gandiensium felicitati prospicit, in societatem Jesu se rapi sentit; honores fugere maxime appetit.

Patre optimo, atque ipsa conjuge, piarum omnium exercitationum socia, orbatus, & domum redux, suorum Gandiensium solatio & securitati prospexit, nosocomia instauravit, cœnobia construxit, gymnasia pro Mauris Christiane educandis erexit, sacras ædes vasis aureis argenteisque pro dignitate locupletavit; deque veteri vitæ proposito perficiendo secum animo statuens, salubria in hoc sibi consilia divinitus dari, per bonorum hominum preces flagitavit. Deus tandem servi sui votis arrisit, inque societatem Jesu se rapi sensit. Quod enim recens orta religio, & ab origine ardentior, vulgo etiam adhuc ignota esset, nullusque in ea ambitiosis hominibus dignitatum locus pateret, Francisco, summos honores fugienti, aptissima visa est. Orationi intentus hæc animo agitans, septem totos dies tiaram capiti suo imminentem aspexit, veritusque, ne Ecclesiæ dignitatem portenderet, Deum enixe obtestari non destitit, ne honores, quos fugeret, alibi offenderet. Post defunctos duos fratres suos S.R.E. Cardinales, quum eandem sacram dignitatem per antecessores nostros Romanos pontifices ultro oblatam, ab se repulisset, tiara illo Præpositi munus in sacra sua familia indicatum, postea cognovit.

VI.

Adhuc Gandiæ Dux religionis vota nuncupat; annoque Jubilei Romam petit.

Adhuc Gandiæ Dux per felicis recordationis Paulum Papam III. decessorem nostrum, beato Ignatio deprecante, permissus est, ut paucis consciis, religiosa vota nuncuparet. Quadriennium rebus suis componendis a Pontifice præfinitum disciplinis gravioribus, sacro homine dignis, singulari modestia publice perdiscendis impendit: quo elapso, & per felicis recordationis Julium Papam III. anno Jubilei Christianis indicto, Franciscus limina Apostolorum frequentaturus, utque Ignatii invitantis alloquiis frueretur, & Caroli V. beneficam erga se voluntatem declinaret, suis valedicens, Romam eo animo cogitavit, ut natale solum deinceps nunquam repeteret qui ad aliam patriam, cœlestem nimirum, summa contentione properaret; idque sancte servavit, etiam sedente antecessore nostro Pio Papa V. in legatione Cardinalis Alexandrini ad Catholicum Hispaniarum Regem Philippum II. illac digressus. In sacro itinere ad Urbem, quod assiduæ preces divinique sermones minuebant, juxta ac Romæ positus, ignorari, quam honorifice excipi, maluisset.

VII.

Roma ejus pietatem miratur. Honores metuens, inde diſcedit, ſuis ſe abdicat, clericum induit, & primum ſacrum celebrat.

Ingentem in eo pietatem, ſubmiſſumque ſpiritum, qui beati Ignatii complexui ampliſſima & magna quæque poſtponeret, Urbs tota ſuſpexit. Menſes quatuor luſtrandis baſilicis Deo ſacris, omnique pietatis genere cum Ignatio Romæ tranſegerat, quum de ſe Cardinalium ſenatui adſcribendo apud Julium agi ſubodoratus, eodem Ignatio auctore, pontificis oculis propere ſe ſubducens in Hiſpaniam reverſus eſt, ubi Caroli V. propoſitum ejus laudantis, auctoritate, rebus & titulis ſuis Gandienſibus univerſis Carolo filio transſcriptis, ſe penitus abdicavit, regularem Societatis Jeſu clericum induens, & Davidicum illud lætus ingeminans: *dirupiſtì Domìne vincula mea, tibi ſacrificabo hoſtiam laudis*. Presbyteratu initiatus, primum Deo ſacrificium Loyolæ in Cantabria, Ignatii patriæ & pietati hoc tribuens, privatim obtulit, mappis Ludovicæ ſororis acu pictis in ara uſus. Quia vero Julius Pontifex hoc ſpeciatim indulſerat, ut quum primum publice ſacris operaretur, quotquot peccatorum confeſſione rite expiati, ex ejus manu corpus Domini ſumſiſſent, plenariam veniam perciperent, Vergaræ opido id factum, quo tot homines, rei fama ducti, advenerunt, ut ſacra æde, licet magna, nequaquam eos capiente, in ara ſub dio excitata celebrare debuerit, tot ad ſacram menſam accedentibus, ut meridiana hora, longe tranſierit. Poſtea concionem habuit, & clero ac populo ſupplicíter procedente, ſanctiſſimum Euchariſtiæ ſacramentum geſtavit.

VIII.

Magna ejus pietatis fama ubique pervagatur. Beatus Ignatius intercedit, quominus Cardinalis creetur.

Ad ſocios inde reverſus, majori ſanctitati excolendæ operam dedit, precandi ſtudio horas octo quotidie largitus, viliſſima quæque munia ultro ſubire non dedignatus, ſtipem vicatim & oſtiatim nudo capite & pedibus palam mendicans, & pauperibus ac noſocomiis diſtribuens, humi quoque, vel in tabulis cubans. Fama tantæ pietatis aulas regias pervagante, quamplurimi illum adire, deque ſalutis negocio conſulere viſi ſunt. Complures pariter, ſummates præſertim, Franciſci exemplum ſecuti, religioſis familiis ſe devoverunt. Sed Julius Pontifex & Carolus V. tantam virtutem in Cantabris deliteſcere indignum rati, conſilium de illo inter S. R. E. Cardinales cooptando certatim, incaſſum tamen, quod poſtea ſæpenumero quoque factum, inierunt. Ignatius, qui ſociis aditum ad honores legibus latis obſtruxerat, Julii pedibus abvolutus, ne invito atque inſcio honorem deferat, neve oblatum capere cogat; naſcenti ſodalitati hoc ſaltem benignus tribuat, libello ſupplice & lacrymis coram exorat, & permagna Franciſci lætitia impetrat, qui & grati animi teſtes literas ad Pontificem dedit.

IX.

Munera per beatum Ignatium ſibi injuncta pie init, Carolum V. decumbentem ſolatur, defunctum pro concione laudat, Romam advocatur, ubi fit Præpoſitus generalis III. & a beato Pio V. cum Cardinali Alexandrino in Hiſpaniam ablegatur.

Non tamen illum Ignatius latere permiſit. Viri enim ſingulari prudentia in lucrandis Deo animabus, & ſanctitate perſpecta, ſacras conciones habiturum varias civitates & regiones adire, & multarum provinciarum, quas, licet incommoda valetudine uſus,

pedes

pedes obivit, cum ampliſſima facultate, Commiſſarii generalis officio fungi, mandavit: quæ omnia magno rei Chriſtianæ bono peracta ſunt. Poſtquam vero Carolum V. morbo languentem, miſericordiæ Dei commemoratione erexiſſet, & defunctum funebri ſermone laudaſſet, ſuæ voluntatis, quam ratam haberi vellet, exequendæ, ſupremis tabulis per eum nominatus, a recolendæ memoriæ anteceſſore noſtro Pio Papa IV. Romam advocatur, ubi Societatis Præpoſito generali Jacobo Laynio ad Tridentinum Concilium ire juſſo, Vicarii generalis munus Franciſco imponitur. Mox Jacobo ad Urbem reverſo, Aſſiſtens pro Hiſpania, & Luſitania eligitur, poſtea Laynio e vivis ſublato, iterum Vicarius generalis, & demum totius ordinis Præpoſitus magna ſuffragiorum conſenſione invitus renunciatur quo in munere Societatem ſeptennio ſanctiſſime rexit, inque obſequiis Apoſtolicæ Sedis vitæ curſum, quod maxime optaverat, conſummavit. Pius enim Papa V. Cardinalem Alexandrinum in Hiſpaniam, Luſitaniam & Galliam pro re Chriſtiana tuenda ad ſacrum fœdus in Turcas percutiendum mittens, conſiliorum ei comitem & participem Franciſcum adjungi voluit. Et Pontifici jubenti vir pius, quamvis laboribus, aſperrimis pœnitentiis, & morbis prope confectus, alacriter paruit.

X.

Romam redux plenus virtutum & meritorum pie obit, & ſignis claret.

Romam redux, oculis & manibus in cœlum ſublatis, lætus exclamavit: *nunc dimittis ſervum tuum Domine*! Mox biduum a reditu longa ægrotatione, multiſque incommodis fractus, quæ tamen illum impedire non potuerunt, quin Romam ad ſupremum, & jamjam imminentem mortalis vitæ ſuæ terminum feſtinaret, ſuſceptis præſenti animo, & ſumma religione Eccleſiæ ſacramentis, ac pontificia Gregorii XIII. felicis memoriæ anteceſſoris noſtri benedictione munitus, plenus virtutum & meritorum inter ſodalium amplexus piiſſimam animam cœlo reddidit anno Chriſti Domini MDLXXII. Kalendis Octobribus. Dei ſervus a beatis & ſpectatiſſimis viris Ignatio Loyola, Pio Papa V. Carolo Borromeo, Franciſco Saleſio, ſacra Virgine Tereſa a Jeſu, aliiſque quamplurimi factus, magnam ubique virtutis & ſanctitatis famam reliquit. Miracula etiam multa ſubſecuta ſunt, quæ, precibus accedentibus Philippi III. Hiſpaniarum Regis Catholici, & Magnatum, Præſulum, atque Academiarum Hiſpaniæ Paulum Papam V. permoverunt, ut ob tantum Dei famulum in Sanctorum canonem referendum, ſummarum ejus virtutum, & eorundem miraculorum examen rite inſtitui poſſe concederet: quo abſoluto Urbanus VIII. eum beatorum ordini adſcribendum ſancivit, largitus quoque, ut de illo miſſa & officium omnes Societatis Jeſu religioſi ubique recitare poſſent, ac mox ut in eorum Eccleſiis idem omnibus presbyteris agere liceret.

XI.

De Francisco in Sanctorum canonem referendo consulitur, decretum a Clemente X. vulgatur, & rei solemnis cæremonia ab eodem completur.

In terim sub aliis inclytæ memoriæ antecessoribus nostris, Innocentio X. Alexandro VII. & Clemente IX. signa post Francisci beatificationem patrata in examen ex Constitutionibus Apostolicis adducta, & undequaque probata sunt. Decretum tamen de illo in Sanctorum tabulas referendo, quod Clemens IX. morte præreptus, vulgare non potuerat, ejus successor Clemens X. rite vulgavit, exorantibus illustris memoriæ Leopoldo electo Romanorum Imperatore cum conjuge Augusta, Carolo II. Hispaniarum Rege Catholico, aliisque viris principibus ecclesiasticis & sæcularibus. Quare idem Clemens X. gestis omnibus beati Francisci de veteri more Apostolicæ Sedis in tribus Consistoriis coram se rite discussis & comprobatis, eum statuta die in Sanctorum fastos referendum pronunciavit. Itaque Dominica secunda post Christi Domini Resurrectionem pridie idus Apriles, pontificatus sui anno primo, quum in sacrosanctam Basilicam beati Petri principis Apostolorum, solemni ritu cæremoniam peracturus, processisset, semel, iterum, & tertium iteratis ad Deum precibus in plenario conventu venerabilium Fratrum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum pro Francisco Borgia Sanctorum Confessorum canoni adscribendo, unanimi omnium acclamatione & suffragio post sacros hymnos, precesque ad Deum pie fusas, & Paracliti Spiritus gratiam enixe invocatam, ad honorem sanctæ & individuæ Trinitatis, exaltationem fidei catholicæ, Christianæque religionis amplificationem, auctoritate omnipotentis Dei, Patris, Filii & Spiritus Sancti, & beatorum Apostolorum Petri & Pauli, beatum Franciscum Borgiam, Societatis Jesu presbyterum Hispanum, de cujus sanctitate, fidei sinceritate omniumque virtutum magnitudine, ac miraculorum excellentia cumulate constiterat, una cum beatis Confessoribus non pontificibus Philippo Benitio, Cajetano Thienæo, Ludovico Bertrando & Virgine non martyre Rosa a sancta Maria sanctum Confessorem esse decrevit, Sanctorum Confessorum non pontificum canoni adscripsit, atque imposterum ab universis Christifidelibus, tanquam vere sanctum, colendum, invocandum, honorandumque statuit & definivit: ad ejus honorem sacras ædes, atque altaria, ubi incruentum sacrificium Deo offeratur, construi ac dicari: quotannis quinto nonas Octobres illius memoriam, ut Sancti confessoris non pontificis, pie coli, atque officio & missa, ritu S. R. E. honorari, pronunciavit. Ad hæc eadem sua Apostolica auctoritate universis & singulis Christifidelibus, qui dicta die ejusdem sancti Confessoris sepulcrum & corpusculum devote visitassent, annos septem & totidem quadragenas; infra vero octavam quadraginta dies de injunctis seu debitis pœnitentiis misericorditer relaxavit. His peractis, Deum Patrem æternum, regemque gloriæ Christum Dominum, Patris sempiternum Filium; sanctumque Paraclitum Spiritum, unum Deum atque unum Dominum, hymnis & laudibus veneratus,

pecu-

peculiari oratione in honorem beati Francisci Borgiæ ad Deum cantata, missam in ara maxima supra confessionem beati Petri cum ejusdem Francisci commemoratione celebravit, omnibus Christifidelibus tantæ cæremoniæ præsentibus, peccatorum indulgentiam largitus.

XII. Clementis X. decretum de Francisco Borgia inter Sanctos relato constitutione hac confirmatur.

Ne vero de hujusmodi Clementis Papæ X. decreto Apostolico, definitione, sanctione, relatione, concessione, ceterisque præmissis, propterea quod ab eodem Clemente & ab ejus successoribus Innocentio XI. Alexandro VIII. Innocentio XII. Clemente XI. & Innocentio XIII. piæ memoriæ Romanis pontificibus decessoribus nostris literæ decretales de more conscriptæ & promulgatæ non fuerint, deinceps possit unquam quomodolibet hæsitari, nos, qui meritis iisdem, licet imparibus disponente Domino, in cathedra beati Petri iisdem successimus, volumus & Apostolica auctoritate statuimus, ut decretum, sanctio, relatio, adscriptio, concessio, ceteraque hactenus memorata, a jam dicta die pridie idus Apriles anni MDCLXXI. suum undequaque & plenarium consequantur effectum, ac si super illis ab eodem Clemente Papa X. literæ decretales revera eadem die conscriptæ & de more promulgatæ fuissent, ut superius enarratur.

XIII. Hæc constitutio ubique fidem obtineat.

Volumus autem, ut præsentes literæ ad probandum decretum, definitionem, sanctionem, adscriptionem, relationem, statutum, concessionem, ceteraque præmissa, ubique omnino sufficiant, neque alterius cujuscunque probationis adminiculum ad id amplius requiratur. Præterea quia difficile foret, has nostras ad singula loca, ubi opus esset, adferri, volumus, ut earumdem exempla, etiam typis impressa, manu publici notarii subscripta, sigilloque alicujus personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munita, eamdem ubique fidem obtineant, quam hæ nostræ obtinerent, sicubi eas exhiberi vel ostendi contingeret.

XIV. Nemo eam infringere audeat.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam decreti, definitionis, sanctionis, adscriptionis, relationis, statuti, concessionis infringere, aut ei temerario ausu contraire. Si quis autem hoc attentare præsumserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud sanctum Petrum anno incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo vicesimo quarto, pridie nonas Junias, pontificatus nostri anno primo.

✠ *Ego Benedictus catholicæ Ecclesiæ Episcopus.*

✝
✝
✝ Ego Franciſcus Epiſcopus Prænestinus Cardinalis Barberinus.
✝
✝
✝ Ego Laurentius Epiſcopus Tuſculanus Cardinalis Corſinus.
✝
✝ Ego Joſeph Tit. ſanctæ Praxedis Presbyter Cardinalis Sacripantes.

✝
✝
✝ Ego Philippus Antonius Tit. ſanctæ Cæciliæ Presbyter Cardinalis Gualterius.

✝
✝
✝
✝
✝ Ego Ludovicus Tit. ſancti Silveſtri in Capite Presbyter Cardinalis Picus de Mirandula.

✝
✝
✝ Ego Antonius Felix Tit. ſanctæ Balbinæ Presbyter Cardinalis Zondadarius.

✝
✝ Ego Petrus Tit. ſancti Joannis ante Portam Latinam Presbyter Cardinalis Corradinus.

✝
✝
✝
✝ Ego Melchior Tit. ſanctæ Mariæ Angelorum Presbyter Cardinalis de Polignac.

✝
✝ ✝

✠
✠
✠ Ego Bernardinus Tit. ſancti Petri in Monte aureo Presbyter Cardinalis Scottus.

✠
✠
✠ Ego Nicolaus Tit. ſanctorum Nerei & Achillei Presbyter Cardinalis Spinula.

✠
✠
✠
✠ Ego Georgius Tit. ſanctæ Agnetis Presbyter Cardinalis Spinula.

✠
✠
✠
✠ Ego Ludovicus Tit. ſanctæ Priſcæ Presbyter Cardinalis Belluga & Moncada.

✠ Ego Joſeph Tit. ſanctæ Suſannæ Presbyter Cardinalis Pereyra de la Cerda.

✠
✠ Ego Joannes Baptiſta Tit. ſancti Stephani in Monte Cœlio Presbyter Cardinalis Salernus.

✠
✠ Ego Alvarus Tit. ſancti Bartholomæi in Inſula Presbyter Cardinalis Cienfuegos.

✠
✠ Ego Joannes Baptiſta Tit. ſancti Matthæi in Merulana Presbyter Cardinalis de Alteriis.

✠ Ego Vincentius Tit. ſancti Onuphrii Presbyter Cardinalis Petra.

✠ Ego Proſper Tit. ſancti Chryſogoni Presbyter Cardinalis Marefuſcus.

✠
✠ Ego Nicolaus Tit. ſanctæ Mariæ in Domnica Presbyter Cardilis Coſcia.

✠
✠
✠
✠
✠ Ego Benedictus ſanctæ Mariæ in Via lata Diaconus Cardinalis Pamphilius.

✠ Ego Joſeph Renatus ſancti Georgii in Velabro Diaconus Cardinalis Imperialis.

✠ Ego Laurentius ſanctæ Agathæ ad Montes Diaconus Cardinalis de Alteriis.

✠ Ego Carolus ſancti Angeli in Foro Piſcium Diaconus Cardinalis Columna.

✠ Ego Curtius sancti Eustachii Diaconus Cardinalis Origus.

✠ Ego Fabius sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis de Abbatibus Oliverius.

✠ Ego Carolus sanctæ Mariæ in Aquiro Diaconus Cardinalis de Marinis.

✠ Ego Julius sancti Hadriani Diaconus Cardinalis Alberonus.

✠ Ego Alexander sanctæ Mariæ in Cosmedin Diaconus Cardinalis Albanus.

✠ Ego Nicolaus sanctæ Mariæ de Rotunda Diaconus Cardinalis Judice.

✠

✠

✠

✠

P.Card.Prodatarius. F.Card.Oliverius.

V I S A

De Curia J. Archiepiscopus Ancyranus.

L. Martinettus.

Registrata in Secretaria Brevium.